

Prædiken til 3. søndag efter Helligtrekonger

Luk. 17, 5-10

På pladsen foran St. Eustache Kirken ved Hallerne i centrum af Paris finder man et 70 ton tungt hoved - "La grosse Tete" - liggende hvilende på en stor hånd. En sten­skulptur uden krop - kreeret af Henri de Miller. Det venstre øre vender opad, som om det lytter opmærksomt til både kirkeklok­kernes kimen og kalden og det pulserende liv, der går dets næse forbi. Jeg har ofte gået forbi dette kropsløse hoved, da jeg var præst i Paris og tænkt - "Ja man kan nemt tabe hovedet i verden af i dag". Er det et sym­bolsk troens øre, der ligger der og lytter til verdens larm? Troen kommer som bekendt af det, som høres. Men det er ikke lige me­get, hvad vi hører.

Det er tro, der spørges til i dag. "Giv os en større tro!" beder disciplene om. Men er det ikke magt, de i virkeligheden beder om? Bønnen er os ikke spor fremmed. Jesu svar er rammende. Det er ikke mere tro, der er behov for - det er tro i det hele taget - blot det mindste gran. Så lille som et sennepsfrø. Men det er alt nok.

At være tro er at turde stå på magtesløshe­dens flade stengrund og ikke magtens tinde og lægge øre til Guds ord og vide sig tiltalt som en tjener af sin Herre. Men det er et

svært billede at føle sig tiltalt af og tilpas med i vore dage - hvem gider at være tje­ner?

Men det er ikke desto mindre det billede, Lukas giver os af, hvad det vil sige at være tro. At være et tjenende menneske over for sin næste. Hvordan beskrives troen i det, vi har hørt i dag?

I patriarkhistorien om Abraham møder vi tro som tillid til at gå den vej, Herren anviser mod det forjættede land. At gå i lydighed og tillid til Guds løfte. I Hebræerbrevets tale om tro nærmer vi os en definition af tro som "tillid til det, der håbes på - overbevisning om det, der ikke ses".

Lukas føjer med Kristus som forbillede tje­nerskikkelsen til. Tro er at være tro som en tjener. Tro er at udfylde sin rolle i det Guds­forhold, som man er sat ind i. Et menneske­ligt svar på det, Gud giver os; at satse var­somt og klogt på det enkle og det sværeste; "at elske sin næste som sig selv" - at tjene ved at tage vare på både livet og hinanden. Tro er lige vel at være tro - at være til stede, høre, når nogen har kaldt. Og som sådan er vi alle tjenere for Gud og hinanden, som Lukas understreger. Men vi ved, det er nemt at fejle og tabe hovedet og forveksle tro med

magt. Der skal ikke så meget til, før vi havner der.

Der er nok, der kan få grunden under fødderne til at vakle og få os til at tvivle og gå efter magt frem for tro, eller også forveksler vi netop tro med magt.

For nogle år siden troede vi, at vi kunne købe hele verden. Nu er det andre dystre toner, vi må lægge øre til. Ord skaber, hvad de nævner også af tvivl og mismod. Pludselig sker der ting i den store verden, som påvirker den mindre og får betydning i den private sfære. Uforudsete situationer sætter os på prøve, sygdom og tab, arbejdsløshed eller økonomisk usikkerhed. Magtesløsheden sætter troen på prøve, og vi beder som disciple. Troen er, som vi erfarer det, det som kan svigte i en forfærdelig situation.

Vi har det med at isolere os i øjeblikket og tro alting kun kan gå én vej. Vi fastfryses i fortiden, og dog ved vi, at vi på andre måder er ankommet til nutiden, og det er nu, vi skal agere.

De uventede ting styrer i lige så høj grad vores personlige historie, som vilkår og tidens tendenser gør. For både kærlighed og sorg kan ramme som lyn fra en klar himmel, og nuet kan fuldstændig frarøve os det længere perspektiv. Og dog må vi gå i tillid.

Abraham fik ordre på at gå i tillid til Gud. Og Herren gjorde den pagt med Abraham, at han skulle gå i tillid til Herrens løfte uden sikkerhed og vente det bedste.

Tro og Håb handler om, at selvom alting ikke er, som vi kunne ønske os det, så må vi lytte og spørge og leve også med tvivl og anfægtelser og midt i verdens larm dog turde lægge øre til Guds ord og fortælling om

det at være menneske – med barnekår hos Gud.

Andre mennesker kan åbne en dør for os og træde de spor, vi skal gå – og dermed være den troens tjener for dig og mig, som hjælper os på vej, og som også før os har båret både liv og tro videre gennem generationer. Tro er ikke noget, man kan erkende sig til. Vi kan lære nok så mange bibelcitater udenad og trosbekendelsen ligeså, men det vækker som bekendt ikke nødvendigvis tro.

Tro er en indre vished, der trods afmagt eller netop på grund af en erkendelse af afmagt kan føre Gud og evigheden ind i et nærværende øjeblik, så vi kan se med et andet blik på den verden, vi synes er i forfald, eller vi hører er i forfald. Sådan at vi ikke kun fæstner os ved forfaldet, men lader glæden og kærligheden blive fortegn. Tro er liv, der leves på alle vilkår. At lytte og længes, leve og være tjenende tilstede i det liv, der er givet os af Gud.

Det store stenhoved lå der uberørt af byens travlhed og dog blev det en levende del af det byliv, der omgav det; børn der fortabte sig i leg, et ungt kærestepar, der havde lænet sig op ad det og ellers havde ladet verdens valutakrise ude og kun havde øje for hinanden, de travle forretningsmænd og -kvinder, der hastede forbi travlt optaget af deres arbejdsrelationer, og så var der den gamle tigger, der bad om hjælp og talte til vores samvittighed.

Hovedet fik krop. Tro er at lytte til det liv, der er omkring os og lade os tiltale af Jesu ord om at tjene hinanden. Troens krop er mange slags menneskeliv; et liv i leg, kærlighed, arbejde, bøn og tjeneste.

Det tunge stenhoved læner sig imod et stor hånd – en åben hånd, der er klar til at bære og støtte, hvis det skulle blive for tungt og trænge til hvile. Og hvem kan ikke trænge til at hvile ørene midt i storbyens travlhed. Eller ligefrem holde sig for ørene. Og først slippe igen, når man har fundet netop det frirum, hvor vi mødes af det, som er større end os, og som sender os af sted igen ud i hverdagen for at lade ord få krop og troen slå rod i hverdagen.

Når storm og regn pisker ned over det kropsløse stenhoved foran hallerne, så forestiller jeg mig, at det drejer sig en ekstra tand imod kirken for at søge ly, lys, håb – lytte til Guds ord og mindre til verdens larm.

For kroppen kan blive træt og trænge til hvile. Der er brug for modbilleder, der er brug for perspektiv – et sted at hælde sit hoved til, når storme suser.

Tro er da at lytte til en håbsfortælling om, at ”Gud er lys, og der er intet mørke i ham”, som der står i 1. Johannes brev. At Gud er som lyset, der bryder mørket, når vi tager os til hovedet og ikke kan finde vej. Troen næres der, hvor der er et frirum, som i kirken, med plads til eftertanke, uskyld, tillid så stor som barnets, plads til at tro på kærlighed, fred, håb og glæde. Troen næres dér, hvor det ikke længere drejer sig om det, vi skal nå, men det, som når os – og vi mærker, vi er forbundet med hinanden og Gud. Amen.

Marianne Nørgaard Gyldenkærne

Bøvling Valgmenighed.

Salmer:

736, 396, 365, 677, 289

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk